

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. v právní věci žalobce: **M. V.**, zastoupeného Mgr. Jiřím Lukešem, advokátem, se sídlem Běhounská 20, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2014, č. j. 8967/14/5000-26000-711361,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 6. 6. 2014 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2014, č. j. 8967/14/5000-26000-711361, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 493930/13-4000-49000-203325 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“) a toto rozhodnutí bylo žalovaným potvrzeno. Rozhodnutím Specializovaného finančního úřadu byla

žalobci uložena pokuta ve výši 850.000 Kč za porušení ustanovení § 4 odst. 10 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále též „o loteriích“) ve znění účinném pro projednávanou věc tím, že se v období od 1. 1. 2012 do 2. 10. 2012 účastnil na sázkách v zahraničí, při nichž jsou sázky placeny do zahraničí.

II. Obsah žaloby

[2] Žalobce ve své žalobě namítá nicotnost prvostupňového rozhodnutí, kterou žalobce spatřuje v tom, že Specializovaný finanční úřad nebyl k vydání předmětného rozhodnutí vůbec oprávněn. Žalobce má za to, že Specializovaný finanční úřad překročil svoji pravomoc, když není ve věci věcně příslušným orgánem. Žalobce odkazuje na ustanovení § 11 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky (dále též „o Finanční správě“) ve znění účinném pro projednávanou věc. Druhá námitka žalobce směřuje k aplikaci ustanovení § 4 odst. 10 zákona o loteriích na projednávanou věc. Dle žalobce nenaplnňuje svým jednáním skutkovou podstatu správního deliktu dle ustanovení § 4 odst. 10 zákona o loteriích, neboť tvrdí, že toto ustanovení cílí na právnické osoby, které podnikají nebo provozují loterie a jiné podobné hry. Což on, jako fyzická osoba nesplňuje, jelikož neprovozoval žádnou loterii, ani nezajišťoval pro jiné spotřebitele účast na sázkách v zahraničí. Žalobce poukazuje na masivní propagaci zahraničních internetových sázkových kanceláří, která se v České republice toleruje a na druhé straně prostřednictvím správních orgánů trestá spotřebitele a ne provozovatele těchto společností propagující zakázané loterie. Žalobce brojí proti provedení dokazování žalovaným, které nepovažuje za dostatečné a označil tento procesní postup za rozporný s ustanovením § 50 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Další námitka žalobce poukazuje na rozpornost ustanovení zákona o loteriích s právem Evropské unie. Poslední námitka žalobce směřuje k výši uložené sankce. Žalobce nesouhlasí s nepřiměřeně vysokou pokutou a to především ve vztahu k osobě, jako ke spotřebiteli.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce k vyjádření žalovaného

[3] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 31. 10. 2014, navrhl, aby soud žalobu zamítl. Žalovaný poukazuje na to, že se vznesené žalobní námitky překrývají s námitkami uplatněnými žalobcem již v odvolání proti prvostupňovému orgánu. Proto žalovaný v plném rozsahu odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K prohlášení nicotnosti rozhodnutí žalovaný zdůrazňuje, že dle ustanovení § 77 odst. 1 správního řádu je rozhodnutí nicotné, pokud k jeho vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný a dodává odkaz na ustanovení § 11 odst. 2 písm. h) zákona o Finanční správě, přičemž konstatuje, že v této věci byl jako prvostupňový orgán příslušný právě Specializovaný finanční úřad. Žalobní námitku týkající se aplikace ustanovení § 4 odst. 10 zákona o loteriích žalovaný považuje za nedůvodnou, jelikož správní orgán spolehlivě zjistil skutkový stav v předmětné věci tak, že žalobce se účastnil na sázkách v zahraničí, při nichž jsou sázky placeny do zahraničí. Takové jednání je však v ustanovení § 4 odst. 10 zákona o loteriích výslovně zakázáno a je možné toto porušení sankcionovat dle ustanovení § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích pokutou až do výše 10.000.000 Kč. Žalovaný označuje i námitku týkající se propagace sázkových služeb přes internet za nedůvodnou, jelikož dle žalovaného internetová síť zahrnuje účastníky

z celého světa a mohou své služby na internetu nabízet také společnosti ze zahraničí, které často zpřístupňují své stránky ve více jazycích, aby oslovily i subjekty z ostatních států. Pokud se žalobce rozhodl účastnit internetového sázení, měl a mohl si být vědom toho, že taková činnost jako sázení prostřednictvím internetu je právním řádem regulována, a to i s tím následkem, že je jednání žalobce způsobilé naplnit skutkovou podstatu správního deliktu. K námitce týkající se rozporu s právní úpravou Evropské unie žalovaný uvádí, že si je vědom principů, které ovládají aplikace práva Evropské unie v interakci s vnitrostátním právem, ale na druhou stranu v případě absence harmonizující úpravy je nutné především vycházet ze znění úpravy vnitrostátní. Žalovaný si je vědom diskuzí, které se o dané problematice vedou, je ale nutné tzv. „Zelenou knihu“ brát jako počátek odborné diskuze a ne jako pramen práva. K výši pokuty žalovaný zdůrazňuje, že byly pečlivě zváženy všechny polehčující i přitěžující okolnosti daného případu, přičemž správní orgán nevyužil celého zákonného sankčního rozpětí. Požadavek snížení uložené pokuty považuje žalovaný za neopodstatněný.

[4] Žalobce v replice doručené Krajskému soudu v Brně dne 26. 11. 2014 konstatuje, že se žalovaný nedostatečně vyjádřil ke všem námitkám. Opakuje, že Specializovaný finanční úřad České republiky v předmětné věci příslušný nebyl a zdůrazňuje, že působnost úřadu je omezena pouze na vybrané tzv. specifické nebo tzv. velké subjekty a na speciální subjekty, zásadně právnické osoby. Žalobce se dále vyjádřil k právní úpravě Evropské unie, kde tvrdí, že i když oblast internetového sázení nebyla dosud upravena směrnicemi a nařízeními, neznamená, že mohou české orgány přehlížet úpravu, která existuje na úrovni primárního práva Evropské unie, a která je pro Českou republiku závazná a vynutitelná. Žalobce poukazuje na judikaturu Evropského soudního dvora, která stanovuje, že zákaz účastnit se sázkových her organizovaných v jiných členských státech, než je členský stát, na jehož území je sázející usazen, je omezením volného pohybu služeb. Takové omezení ze strany členského státu sice může být za určitých okolností ospravedlnitelné, ale pouze z důvodu veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti a veřejného zdraví anebo naléhavými důvody obecného zájmu a pouze za splnění určitých podmínek.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[5] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, že napadené rozhodnutí žalovaného **bylo vydáno** v souladu se zákonem. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

[6] Meritem celého sporu jsou otázky, zda ze strany žalobce došlo k porušení ustanovení § 4 odst. 10 zákona o loteriích a zda správní orgán prvního a druhého stupně nepřekročil svoji zákonem stanovenou pravomoc k projednání a rozhodnutí věci.

[7] Žalobce jako první namítá nicotnost prvostupňového rozhodnutí, kterou spatřuje ve věcné nepřislušnosti Specializovaného finančního úřadu v projednávané věci jako orgánu prvního stupně. Nicotnost je definovaná dle ustanovení § 77 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb.,

správního řádu jako rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřazený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotnost (někdy též označována jako nulita, paakt, právní nullum, neexistence) dle teorie správního práva představuje specifickou kategorii vad správních aktů. Tyto vady jsou však vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými. Akty, které jimi trpí, jsou podle soudu akty nicotnými. Nicotné akty však nejsou „běžnými“ akty nezákonnými, nýbrž akty, které pro jejich vady vůbec nelze za veřejně-mocenské akty správního orgánu považovat, a které nejsou s to vyvolat veřejnoprávní účinky; jedná se typicky o akty, které vůbec nemohly být vydány. Zatímco v případě „běžných“ vad správních aktů se na tyto, s ohledem na uplatnění zásady presumpce platnosti a správnosti správních aktů, hledí jako na akty existující a způsobilé vyvolávat příslušné právní důsledky a působit tak na sféru práv a povinností jejich adresátů, v případě nicotných správních aktů se ani tato zásada neuplatní. Z povahy vad způsobujících nicotnost pak plynou i příslušné právní následky. S nejtěžšími vadami jsou tak nutně spojeny i ty nejtěžší následky. Proto není nikdo povinen nicotné správní akty respektovat a řídit se jimi. Hledí se na ně, jako by vůbec neexistovaly, pročez tedy jde o nezhojitelné právní vady. Nicotnost nelze zhojit ani uplynutím času. K nicotnosti se vyjadřuje Ústavní soud ve svém rozhodnutí ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. IV. ÚS 1463/09, kde uvádí, že *„[n]icotným je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, které mají za následek, že ve skutečnosti správní akt vůbec nevznikl, v důsledku čehož z něho pro adresáty nevyplývají žádná práva a povinnosti. Tyto vady jsou natolik závažné, že působí faktickou neexistencí samotného správního aktu.“* Nicotný správní akt je tudíž aktem, který nemůže být považován za akt platný a účinný, vyvolávající následky. V této předmětné věci je tudíž zásadní, zda má Specializovaný finanční úřad věcnou příslušnost k projednání a rozhodnutí věci. Věcná příslušnost Specializovaného finančního úřadu je vymezena jak zákonem o Finanční správě České republiky, tak zákonem o loteriích. Při posuzování věcné příslušnosti v této věci se soud musel zabývat příslušností úřadu ve vztahu ke speciálnímu zákonu, kterým je zákon o loteriích a posuzovat věc především v rámci speciální úpravy dopadající na projednávanou věc.

[8] Zdejší soud tak primárně posuzoval věcnou příslušnost Specializovaného finančního úřadu k projednání věci. A dospěl k názoru, že Specializovaný finanční úřad je příslušný k projednávání věci dle ustanovení § 46 odst. 1 zákona o loteriích. Státní dozor nad dodržováním tohoto zákona provozovateli loterií a jiných podobných her s výjimkou části šesté vykonávají dle písm. c) příslušné finanční úřady a finanční úřady, v jejichž územním obvodu se nacházejí jednotlivé provozovny. Ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích odkazuje na zákon o Finanční správě na ustanovení § 10 týkající se věcné působnosti finančních úřadů. Ustanovení § 10 zákona o Finanční správě vymezuje věcnou působnost všech finančních úřadů, tudíž i věcnou působnost Specializovaného finančního úřadu definovaného v ustanovení § 11 zákona o Finanční správě. Z ustanovení § 10 odst. 1 písm. b) je zřejmé, že finanční úřady provádí řízení o správních deliktech. K uvedenému srov. např. *„co se věcné působnosti týče, pak se SFÚ neliší od ostatních finančních úřadů, mezi něž je v § 8 odst. 1 rovněž zařazen. Vykonává tedy primárně správu daní podle daňového řádu a dále pak ostatní kompetence finančních úřadů, které jsou podrobně upraveny v § 10 (bližší srov. komentář k § 10). Na rozdíl od finančních úřadů však SFÚ nevykonává správu daně z nemovitých věcí a daně z nabytí nemovitých věcí. Obecně tedy platí, že SFÚ má stejné kompetence a pravomoci, jako ostatní finanční úřady, ale vykonává je vůči jiným subjektům,*

tzv. vybraným subjektům. Proto je uvedené ustanovení nutno chápat jako speciální k obecným ustanovením o místní příslušnosti daných subjektů. Pokud je tedy pro určitý subjekt splňující kritéria vybraného subjektu zákonem stanovena kompetence finančního úřadu, je v daném případě příslušný SFÚ, na který se vztahují i všechna ustanovení týkající se finančních úřadů (viz § 8 a násl.).“ (viz KRUPÍČKOVÁ, L., TRUBÁČ, O. Zákon o Finanční správě České republiky: komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2014. 116 s. ISBN: 978-80-7478-444-3).

[9] Dle ustanovení § 10 odst. 1 písm. b) zákona o Finanční správě je tak Specializovaný finanční úřad věcně příslušný v řízení o správních deliktech. Další otázku, kterou zdejší soud musel vyřešit je, zda se v tomto případě jedná u osoby žalobce dle ustanovení § 11 odst. 2 písm. h) zákona o Finanční správě o vybraný subjekt, u kterého je Specializovaný finanční úřad příslušný. Pokud určitý subjekt splňuje kritéria vybraného subjektu je zákonem stanovena kompetence Specializovaného finančního úřadu (viz srov. výše). Zdejší soud se proto zabýval, zda žalobce jako fyzická osoba, splňuje kritéria pro vybraný subjekt dle ustanovení § 11 zákona o Finanční správě.

[10] Předmětem a účelem úpravy zákona o loteriích je dle ustanovení § 1 zákona o loteriích provozování loterií a jiných podobných her a vymezení rámce pro zákonem povolené podnikání v oblasti loterií a jiných podobných her a pro jejich provozování, přispět k ochraně osob, které se účastní loterií a jiných podobných her a k omezení společenských rizik této účasti. Zákon obecně upravuje provozování loterií a poměry jak právnických, tak fyzických osob. Specializovaný finanční úřad je obecně orgánem, který má příslušnost řešit správní delikty, kterých se právníké a fyzické osoby v rámci zákona o loteriích dopouštějí. Ve vztahu k zákonu o loteriích je tudíž obecným orgánem, který je věcně příslušným v rámci předmětu zákona, kterým je provozování loterií a jiných podobných her.

[11] Správní delikt, kterého se žalobce měl dopustit, jako fyzická osoba dle ustanovení § 4 odst. 10 zákona o loteriích je podřazen pod ustanovení vymezující provozování loterie či podobné hry. Ustanovení § 4 zákona o loteriích upravuje povolení, provozování loterií a sázkových her. Ustanovení § 11 odst. 2 písm. h) zákona o Finanční správě vymezuje vybraný subjekt, u kterého je příslušný Specializovaný finanční úřad tak, že je vybraným subjektem osoba provozující loterii nebo jinou podobnou hru, a to pro účely výkonu dozoru nad loteriemi a jinými podobnými hrami. Správní delikty, kterých se *osoba provozující* loterii může dopustit, jsou upraveny ustanovením § 4 zákona o loteriích. Mezi výčtem správních deliktů v ustanovení § 4 odst. 10 zákona o loteriích je začleněn i delikt účasti na sázkách v zahraničí, při nichž jsou sázky placeny do zahraničí, kterého se může dopustit, jak právníká, tak i fyzická osoba. Proto je Specializovaný finanční úřad věcně příslušný k řešení správního deliktu ve vztahu k vybranému subjektu (v tomto případě fyzická osoba) definovaného ustanovením § 11 odst. 2 zákona o Finanční správě a ve vztahu k ustanovení § 4 odst. 10 zákona o loteriích. Ustanovení § 4 týkající se správních deliktů v zákoně o loteriích, tak vybraný subjekt – *osobu provozující loterii*, dle ustanovení § 11 odst. 2 písm. h) zákona o Finanční správě rozšiřuje i o správní delikty, které páchají fyzické osoby. Z výše uvedeného tak vyplývá, že Specializovaný finanční úřad má stejné kompetence jako jiné finanční úřady dle ustanovení § 10 odst. 1 písm. b) zákona o Finanční správě, tedy může provádět řízení o správních deliktech a to i v rámci zákona o loteriích. Specializovaný

finanční úřad tak nepřekročil svoji příslušnost a nelze vyslovit nicotnost rozhodnutí vydaného Specializovaným finančním úřadem.

[12] Žalobce tvrdí, že nedošlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle ustanovení § 4 odst. 10 zákona o loteriích a nedostatečné zjištění skutkového stavu. K tomu, aby se fyzická nebo právnická osoba dopustila správního deliktu dle ustanovení § 4 odst. 10 zákona o loteriích, postačí, aby buď provozovala cizozemské loterie včetně prodeje cizozemských losů, nebo se účastnila na sázkách v zahraničí, při nichž jsou sázky placeny do zahraničí nebo v případě, že prováděla sbírku sázek pro sázkové hry provozované v zahraničí nebo zprostředkovala sázky a sázkové hry provozované v zahraničí. Žalobce naplnil skutkovou podstatu správního deliktu tím, že se účastnil na sázkách v zahraničí, při nichž jsou sázky placeny do zahraničí. Takové jednání je dle výše uvedeného ustanovení zakázáno. Závěr o naplnění skutkové podstaty deliktu je podložen obsahem správního spisu. Důvodná tak není ani námitka nedostatečného zjištění skutkového stavu. Ze spisového materiálu vyplývá, že dne 22. 1. 2013 byl prvostupňovému orgánu doručen podnět z Ministerstva financí České republiky, který se týkal žalobce. Následně byly informace v podnětu po prvotním prověření dne 12. 4. 2013 prvostupňovým orgánem vyhodnoceny jako důvodné pro zahájení správního řízení z moci úřední z důvodu možného porušení ustanovení § 4 odst. 10 a následně i ustanovení § 26 zákona o loteriích. Dne 1. 10. 2013 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení správního řízení a dne 31. 10. 2013 proběhlo ústní jednání se žalobcem a následně za přítomnosti žalobce proběhl i svědecký výslech paní Z. Š. Prvostupňový orgán shromáždil veškeré důkazní prostředky, na základě kterých bylo konstatováno, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle ustanovení § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích, tím, že v období 1. 1. 2012 do 2. 10. 2012 se účastnil na sázkách v zahraničí. Dne 30. 1. 2014 vydal prvostupňový orgán rozhodnutí, kde žalobci uložil zaplatit pokutu ve výši 850.000 Kč. Proti rozhodnutí podal žalobce dne 18. 2. 2014 odvolání. O tomto odvolání bylo rozhodnuto Odvolacím finančním ředitelstvím dne 3. 4. 2014 a to tak, že odvolání zamítlo a rozhodnutí prvostupňového správního orgánu potvrdilo. Správní orgán při zjišťování skutkového stavu vycházel z výpisu bankovních účtů žalobce, z provedeného výslechu svědka, z protokolu o ústním jednání ze dne 31. 10. 2013 a z dalších listinných důkazů obsažených ve správním spise. Zdejší soud má tak za prokázané, že skutkový stav projednávané věci byl správními orgány dostatečně zjištěn v rámci správního řízení zahájeného dne 26. 9. 2013. Z provedených důkazů obsažených ve správním spise tudíž zřetelně vyplývá, že žalobce naplnil skutkovou podstatu správního deliktu definovaného v ustanovení § 4 odst. 10 zákona o loteriích, tím, že se účastnil na sázkách v zahraničí v období od 1. 1. 2012 do 2. 10. 2012.

[13] Významnost zákazu jednání vymezeného v ustanovení § 4 odst. 10 zákona o loteriích je navíc podpořena i výší pokuty, která může být fyzické i právnické osobě uložena v případě porušení dle ustanovení § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích až do výše 10.000.000 Kč. Výklad ustanovení § 4 odst. 10 ve vztahu k ustanovení § 48 odst. 1 písm. c) je zcela zřejmý a není pochyb o tom, že správní delikt může spáchat i fyzická osoba, která se účastnila na sázkách v zahraničí. Následující žalobní námitkou je tvrzení týkající se výše uložené pokuty. Zdejší soud zdůrazňuje, že dle obsahu správního spisu je zřejmé, že výše pokuty je oprávněná. Správní orgány zvážily veškeré polehčující i přitěžující okolnosti a zvolily výši pokuty v dolní hranici možné výše, přičemž odůvodnění správní úvahy žalovaného i prvostupňového

orgánu je dostačující. Sankce byla žalobci uložena ve výši 850.000 Kč, což je 8,5 % ze zákonem stanovené horní hranice. Při posouzení správního deliktu je nutné vycházet ze zásad, na nichž je postaveno správní řízení, a to především z oblasti správního trestání. Je nutné interpretovat příslušná ustanovení jednotlivých právních předpisů, jimiž je řízení ovládáno, což je zásada zákonnosti a zásada materiální pravdy, jejím konkrétním výrazem je povinnost správního orgánu zjistit v rámci každé fáze správního řízení přesně a úplně skutečný stav věci a k tomu si opatřit potřebné doklady pro rozhodnutí. Dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2011, č. j. 5 Afs 26/2011-81, je nutné „[p]ři ukládání sankcí přihlížet mimo jiné k osobě pachatele, době trvání protiprávního jednání, formě zavinění, jakož i k následkům protiprávního jednání a výši škody nebo újmy, která v důsledku něho vznikla.“ Ze správního spisu je zřejmé, že správní orgány přihlédly ke zjištěnému skutkovému stavu v rámci posuzovaného správního řízení, kde odůvodňují výši pokuty na základě vyhodnocení pohybů na účtu žalobce, kde je rozdíl částek za předmětné období účasti na zahraničních loteriích ve výši 6.308.600 Kč, dále přihlížely k délce udržování protiprávního stavu, které je v daném případě více jak deset měsíců. Z uvedených důvodů správní orgány označily tento správní delikt za závažný, neboť se následky týkaly velkého objemu peněz po relativně dlouhou dobu. Zdejší soud se ztotožňuje s odůvodněním správních orgánů a nepovažuje požadavek žalobce o upuštění od potrestání nebo o snížení uložené pokuty za důvodný. Výše pokuty odpovídá zjištěným skutečnostem a soud ji posoudil za dostatečnou ve vztahu ke všem předmětným okolnostem.

[14] Žalobce dále ve své žalobě namítá, že stát na jedné straně toleruje, resp. nechává zcela bez povšimnutí masivní propagaci zahraničních internetových sázkových kanceláří v českém prostředí, a na druhé straně prostřednictvím svých správních orgánů trestá spotřebitele. Námitku zdejší soud považuje za nedůvodnou. Posuzování propagace zahraničních internetových sázkových kanceláří na internetu není ve vztahu k posuzovanému napadenému rozhodnutí relevantní. Nicméně soud dodává, že dle ustanovení § 1 odst. 9 zákona o loteriích zákon zakazuje propagaci, reklamu a podporu prodeje loterií a jiných podobných her nepovolených podle tohoto zákona. Porušení tohoto ustanovení podléhá sankci ve výši stanovené jiným právním předpisem, zákonem o regulaci reklamy. Jelikož žalobcem namítané pochybení ze strany státu není předmětem tohoto řízení, soud konstatuje, že žalobní námitka je nedůvodná.

[15] Žalobce namítá rozpor zákona o loteriích s právem Evropské unie. Zdejší soud konstatuje, že předmětná právní oblast není dosud harmonizovaná pomocí sekundárních pramenů práva Evropské unie, kterými jsou nařízení a směrnice. A v případě chybějící harmonizující úpravy je nutné především vycházet ze znění úpravy vnitrostátní, tedy z úpravy dle zákona o loteriích. Zdejší soud proto nespatřuje ve vnitrostátní úpravě rozpor s právem Evropské unie.

V. Shrnutí a náklady řízení

[16] S ohledem na vše shora uvedené soud neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji postupem dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[17] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31.3.2015 č.j. 7 Afs 11/2014-47).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. dubna 2016

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu